

Moment Poetic

Poezia "CĂMĂȘILE" de Grigore Vieru:

A fost război.

Ecoul lui

Și-acum mai este viu.

Cămăși mai vechi, mai noi

Amară amintire de la fiu.

De-atâtea ori fiind

Pe la izvor spălate

S-a ros de-acum uzorul

Și, alb, bumbacul

S-a rărit în spate

Și nu le-a îmbrăcat de mult

Feciorul.

Cămăși mai vechi, mai noi

A fost război.

Ci maica lui

De ani prea lungi de-a rândul

Tot vine la izvoare:

Ea și gândul.

Și iar luând cămășile în poală,

De cum ajunge sâmbăta,

Le spală.

Căci mâine

Fac băieții horă-n sat,

Și fete multe-s:

Câte-n flori albine.

Și-atunci băiatul ei, cel drag băiat,

Cu ce se-mbracă, bunul,

Dacă vine?

Cămașa ta e la fel

Cu cea a soldatului,

Ah, firule de iarbă!

Cum de nu bocânești pământul cu talpa

Și tu,
Cum de n-ai și tu general
Fiind la fel îmbrăcat
Ca soldatul?
Cum de-ți păstrezi mirosul,
Frumosul tău miros de iarba?
Cum de nu miroși
A bocanc, bunaoară,
A bocanc mărșăluind?
Încotro, soldățeilor verzi,
Subțireilor?
Încotro țineți calea
Neauziți, nesimțiți?
Spre toamnă, poete,
Spre galbenul ei liniștit,
Generale!
Stau înfipte în glob
Săbioarele
Ca în pieptul pernuței
Acele.
Ce mai cârpim azi,
Omule?!
Cămașa verde
A verii,
Cămașa alba
A iernii,
Rupte și una și alta?!
Pământul zdrențuit
De puhoai,
Spintecat de cutremure?!
Sufletul rănit?!
Stau înfipte în glob
Săbioarele.
Și-aproape că
Nu mai e loc
Pentru pana poetului.

